

31. Marts 1939 i Betragtning, saaledes at den dem i Aaret 1939 i Medfør af Loven tilkommende Ferie højst kan udgøre 9 Dage.

Stk. 2. Indenfor Fag eller faglige Omraader, hvor der ikke hidtil har været givet Ferie, eller hvor Ferien har været kortere end en Uge, fastsættes den Feriegodtgørelse, de ferieberettigede i Tiden fra den 1. Juli 1938 til den 31. Marts 1939 erhverver sig, til 2 pCt. af Lønnen og Ferieretten til Halvdelen af det efter Loven iøvrigt gældende Dageantal.

Slutningsbestemmelse.

§ 10.

Stk. 1. Denne Lov træder i Kraft den 1. Juli 1938.

Stk. 2. Regeringen bemyndiges til ved kongelig Anordning at sætte denne Lov i Kraft paa Færøerne med de Lempelser, som ifølge disse Øers særlige Forhold maatte findes hensigtsmæssige.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter at der paa den 20. internationale Arbejdskonference i Genève i 1936 var vedtaget et Udkast til en Konvention samt en Henstilling angaaende aarlig Ferie med Løn, hvorefter der indenfor en Række i Konventionen nærmere opregnede Arter af Virksomheder skulde tilsikres de beskæftigede Personer Ret til en aarlig Ferie med Løn paa mindst 6 Arbejdsdage, for visse Grupper af Arbejdere 12 Dage, — saavel Konventionen som Henstillingen er optrykt nedenfor som Bilag I (Sp. 3729—36) —, og efter at der endvidere paa den 21. internationale Arbejdskonference (Søfartskonferencen) samme Aar var vedtaget et Udkast til en særlig Konvention angaaende aarlig Ferie med Hyre for Søfolk, jfr. Bilag II (Sp. 3737), har Regeringen — ogsaa for at imødekomme de fra forskellige Grupper af beskæftigede fremsatte Ønsker om Tilvejebringelse af en Lovgivning om Ferie med Løn — optaget Spørgsmaalet om Gennemførelse af en saadan Lovgivning, som muliggjorde Danmarks Ratifikation af Konventionerne, til Overvejelse.

Betydningen af, at der med visse Medlemrum kan holdes Ferie fra Arbejdet, er almen anerkendt. Ikke mindst i vore Dage, hvor Arbejdstempoet er sat op, og hvor de Forhold, hvorunder Arbejdet foregaar, ofte er meget enerverende, føles det som en Nødvendighed nu og da i nogen Tid helt at kunne frigøre sig fra den vanlige Beskæf-

tigelse. Dobbelt styrkende for Nerverne og dermed for Arbejdskraften vil det som Regel være, naar man kan forene en saadan Frigørelse fra Arbejdet — Ferie — med Ophold i den fri Natur, og dette vil da atter sige, at Ferien som Regel vil være af størst Værdi, naar den kan holdes i Sommermaanederne. Erkendelsen heraf har da ført til, at det efterhaanden er blevet mere og mere almindeligt, at enhver, der overhovedet ser sig i Stand dertil, holder en kortere eller længere Ferie i Løbet af Sommeren.

Medens den, der har sin egen Virksomhed, saavidt Forholdene gør det muligt for ham, „tager sig Ferie“, maa det for den, der staar i en andens Tjeneste, bero paa en Overenskomst med Arbejdsgiveren, Sædvane eller eventuelt Lov, om og paa hvilke Vilkaar han kan opnaa Ferie. Med Hensyn til Vilkaarene for Ferie vil det for den, der er ansat i en andens Tjeneste, i særlig Grad være af Betydning, om han under Ferien kan bevare sin sædvanlige Løn, idet han ellers i de fleste Tilfælde ikke vil have Raad til at holde Ferie. Den almindelige Anerkendelse af Ferien som rekreerende og styrkende for Arbejdskraften — og derfor som værende af Betydning ikke alene for den ansatte selv, men ogsaa for Arbejdsgiveren — har imidlertid efterhaanden ført til, at Ret til Ferie med Løn er anerkendt i vidt Omfang.

Her i Landet som andet Steds var det